

Å skape fremdrift:
En logisk tilnærming til vekst

Et dokument utarbeidet av
Det Internasjonale Undervisningscenteret

April 2003
(Urevidert oversettelse)

Å skape fremdrift: En logisk tilnærming til vekst

Et dokument utarbeidet av Det
Internasjonale Undervisningscenteret

April 2003

I sitt budskap av 17. januar 2003 til verdens bahá'ier, presenterer Det Universelle Rettferdighetens Hus en grundig analyse av bahá'í-verdenens utvikling i å fremme prosessen med inntreden i skarer, helt fra begynnelsen av femårsplanen. Ved å dra nytte av 17. januar dokumentet som rammeverket for å reflektere over vår "felles erfaring," gjennomgår dette dokumentet den læring som ligger til grunn for denne erfaringen og byr på videre perspektiver rundt utfordringene ved å fremme systematisk vekst. Dokumentet er inndelt i fem deler:

1. EN VISJON OM VEKST

- 1.1 Kategorisere områder
- 1.2 Fastsette prioriteter
- 1.3 Gjennomgå en sekvens av kurs
- 1.4 "Å vekke tiltakslysten"

2. UTVIKLING AV OMRÅDER FRA ETT VEKSTSTADIUM TIL DET NESTE

- 2.1 Åpne jomfruelige områder
- 2.2 Etablere instituttprosessen i nye områder
- 2.3 Utvikle områder gjennom en energisk instituttprosess
- 2.4 Fremskynde utbredelse og befestning i høyt utviklede områder

3. STYRKING AV INSTITUSJONENES KAPASITET

- 3.1 Lede vekstprosessen
- 3.2 Etterprøve administrative tilnæringsmåter
- 3.3 Legge til rette for individuelt initiativ
- 3.4 Tjene store antall

4. FORANDRING I BAHÁ'Í-SAMFUNNETS KULTUR

- 4.1 Læring og planlegging på grasrotnivå
- 4.2 Opprettholde fokus
- 4.3 Gi ansvar til noen og enhver
- 4.4 En "utadrettet betraktningmåte"

5. MENNESKEHETENSFERD MOT BAHÁ'U'LLÁH

1. EN VISJON OM VEKST

I løpet av de to siste årene har de troende og institusjonene over hele verden rettet sine bestrebelser på å iverksette femårsplanens grunnleggende metode for å skape en vekstkultur, en metode som er klart beskrevet i et budskap fra Det Universelle Rettferdighetens Hus:

Femårsplanen ... krever konsentrert og vedvarende oppmerksomhet om to vesentlige utviklinger. Den første er den jevne strømmen av troende gjennom den sekvensen av kurs som tilbys av opplæringsinstituttene, med den hensikt å utvikle menneskelige ressurser for Saken. Den andre, som henter kraft fra den første, er utviklingen av geografiske områder fra ett vekststadium til det neste.¹

Disse to utviklingene har vært sentrale i bahá'í-verdenens læringserfaring og er midtpunktet for denne analysen. Den første utviklingen startet med etableringen av et nettverk av opplæringsinstitutter i løpet av fireårsplanen. Den andre kom i gang først under femårsplanen, da nasjonale samfunn, som svar på rettledningen fra Det Universelle Rettferdighetens hus, begynte å dele sine landområder i geografiske områder.

... nasjonale åndelige råd kom forholdsvis lett i gang med å dele territoriene under sitt myndighetsområde inn i regioner bestående av tilstøtende lokaliteter, kalt områder, under anvendelse av rent geografiske og sosiale kriterier som ikke hadde med de lokale bahá'í-samfunns styrke å gjøre.²

I sitt Ridvanbudskap 2002 beskrev Det Universelle Rettferdighetens Hus hvordan oppgaven med å dele inn og kategorisere har gitt institusjonene og de troende en visjon om systematisk vekst: "En slik kartlegging gjør det mulig å virkeliggjøre utbredelse og befestning i et velordnet mønster."

1.1 Kategorisere områder

Idet de erkjente at områdegrensene i noen tilfelle bare ville være "fornuftige tilnærminger,"³ som kunne bli endret gjennom erfaring, kategoriserte de nasjonale åndelige råd sine områder i samsvar med omtrentlige utviklingsstadier for troen slik det er skissert i budskapet av 9. januar 2001 fra Det Universelle Rettferdighetens Hus. I denne forbindelse har Det Universelle Rettferdighetens Hus understreket følgende punkt:

Å henregne et område til en eller annen kategori er ikke å avgi en erklæring om status. Det er snarere en måte å vurdere dets vekstmulighet på, så man kan velge en tilnæringsmåte som samsvarer med dets skiftende utvikling.⁴

For systematisk å fremme vekstprosessen, forsøkte nasjonale råd og regionale bahá'í-råd å fastsette kriterier for å bestemme når et område ville utvikle seg fra en kategori til den neste. I noen tilfelle ble slike kriterier uttrykt i tallmessige mål, mens en kvalitativ beskrivelse i andre tilfelle ble tatt i bruk. Å fastsette minste kriterium for hver kategori er en prosess som i hovedsak bygger på erfaring. I sitt budskap av 17. januar 2003 beskrev Det Universelle Rettferdighetens Hus betydningen av denne oppgaven:

...oppgaven med å forbedre kriteriene som trengs for gyldige vurderinger, viser seg å være en stadig utfordring for institusjonene... Rigide kriterier virker åpenbart mot sin hensikt, men det er nødvendig med et veldefinert oppsett for å foreta en evaluering.⁵

Overalt hvor det fins regionale råd, har de vanligvis den beste forutsetning for å fastsette de rådende kategorier for områdene innen deres myndighetsområde; hjelperådsmedlemmer og organer på områdenivå kan også bidra med uvurderlig informasjon. I følge Det Universelle Rettferdighetens Hus "synes to kriterier særlig viktige" for denne vurderingen:

...styrken hos de menneskelige ressurser tilveiebragt av opplæringsinstituttet for å utvide og befeste troen i området, og institusjonenes evne til å mobilisere disse ressursene på tjenestefeltet.⁶

Det som er viktig er at institusjonene regelmessig vurderer den fremgang som er blitt gjort, slik at de strategiene som tas i bruk i et område, "samsvarer med dets skiftende utvikling." ⁷ Når det er grunnlag for det, endres klassifiseringen av et område, og nye prioriteringer foretas.

1.2 Fastsette prioriteter

I tillegg til å klassifisere områder i forhold til deres evne for vekst, gjorde nasjonale og regionale institusjoner prioriteringer over hvilke områder som burde gis et større fokus tidlig i planen. Noen ganger innebar dette å åpne noen få jomfruelige områder og styrke noen svake, men stort sett konsentrerte man seg om de velutviklede områdene i et land. Så snart institusjonene forsto de strategiene som var nødvendige for å utvikle hver områdekategori, ble det klart at det var fordelaktig å velge ut noen få lovende områder hvor grunnlaget for fremskyndet vekst var mest gunstig, for så å arbeide for å etablere et intensivt vekstprogram. Den følgende veiledningen i et brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt råd gjenspeiler det råd som gis i slike tilfelle:

En viktig oppgave som nå står foran dere er å sikre at ett eller to områder i Østerrike når det nivået der intensive vekstprogrammer kan etableres. Dette vil først og fremst innebære å hjelpe instituttet i deres land til å få en slik fremgang at det er gitt evnen til å bringe en betydelig prosentdel av individene til det nivå i sekvensen av kurs der de kan bli opplært til å være veiledere og mangedoble antall studiesirkler i de utvalgte områdene. Ut fra den mottakelighet som tidligere er lagt for dagen hos noen av minoritetsgruppene i Østerrike ... ville dere åpenbart gjøre vel i å velge minst ett område med en betydelig representasjon av en slik befolkning.⁸

Og Det Universelle Rettferdighetens Hus forklarte et annet nasjonalt råd hvor viktig det er å fokusere på noen få velutviklede områder med stort potensialet:

I rådslagning med rådene og rådgiverne, har dere fastsatt en rekke små geografiske områder hvor de lokale samfunn vinner styrke gjennom en sterk instituttprosess. Idet det andre året av planen raskt nærmer seg, håper Det Universelle Rettferdighetens Hus at, hvis det ikke allerede er blitt gjort, to eller tre av disse områdene vil bli utvalgt til å vies særskilt oppmerksomhet i de kommende månedene, slik at de snart kan nå det punkt hvor det vil være mulig å overveie å iverksette et intensivt vekstprogram i hvert av dem.⁹

1.3 Gjennomgå en sekvens av kurs

I sitt 17. januar budskap tar Det Universelle Rettferdighetens Hus for seg den innsatsen som de troende hovedsakelig er opptatt med for tiden:

I så godt som hvert eneste land er man nå gått over til å fokusere på å stimulere landets prioriterte områder til å bevege seg fra sitt nåværende vekststadium til det neste. Det som er blitt slående klart, er at fremgangen i så henseende i høy grad avhenger av hvor virksom den parallelle prosessen er, som sikter mot å hjelpe et stadig økende antall venner til å gjennomgå hovedsekvensen av kursene som tilbys av instituttet som betjener regionen.¹⁰

Den kraft som er gitt instituttprosessen de to siste årene, og i særdeleshet det å la de troende gjennomgå en sekvens av kurs, kunne merkes på alle kontinenter. Antall deltakere som har fullført minst ett instituttkurs i hovedsekvensen fortsetter å stige, men det viktigste resultatet er at en økende strøm av venner har gjennomgått kurs på høyere nivå. Mer enn 10000 troende har for eksempel fullført Bok 6 fra Ruhi Instituttet etter 18 måneder av femårsplanen, noe som utgjør en økning på over 500 prosent siden april 2001, og mer enn 8000 har fullført Bok 7 fra Ruhi Instituttet, noe som resulterer i en forsamling av opplærte veiledere som har økt dramatisk.

Etter hvert tok de fleste nasjonale samfunn omkring i verden i bruk Ruhi Instituttets læreplan som sin hovedsekvens av kurs, en kursserie som er blitt utviklet gjennom mange år spesielt med tanke på storstilt utbredelse. I lys av det fokus og den energi som er blitt viet det å fremme instituttprosessen i ethvert nasjonalt samfunn, ble det uttrykt bekymring fra noen troende om vektleggingen av opplæring og bruken av en ensartet læreplan. Med et slikt foretagende i stor skala som å bringe et stort antall venner gjennom en fastsatt læreplan, må man forvente av noen individer ikke finner materialet egnet for deres lærestil. Som svar på dette forholdet, ga Det Universelle Rettferdighetens Hus følgende kommentar i et brev skrevet på dets vegne til en enkelttroende:

... rapporter fra land med ulik bakgrunn vitner om at mange nasjonale bahá'í-samfunn som har tatt i bruk bøkene til Ruhi Instituttet finner dem svært virkningsfulle. Det er naturlig at hvilket som helst undervisningsprogram ikke vil appellere til alle og at noen ikke ønsker å delta... Ikke desto mindre har institusjonene i ditt land valgt å tilby bestemte kurs til de troende i samsvar med deres planer om å fremme prosessen med inntreden i skarer. Det Universelle Rettferdighetens Hus er glad for å se av ditt brev at du respekterer denne beslutningen og ikke vil la din egen vurdering av programmet være en årsak til uenighet.¹¹

I et annet brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus, blir den enkelttroendes forhold til instituttprosessen nærmere avklart:

Å si at instituttet bare er nyttig for nyerklærte troende og dem som har lest lite, er ikke riktig. Mange erfarne og fordypede troende deltar i instituttprosessen, både som studenter og som lærere ved ulike kurs, i forsøk på å bidra direkte til å fremme inntreden i skarer i sine respektive land. Gjennom slik deltakelse har de økt sin forståelse av

*betingelsene for vekst og av den handling som kreves for å opprettholde den, har fått nye glimt av åndelige sannheter og har utviklet sine ferdigheter og evner til tjeneste. Deres forbindelse med et opplæringsinstitutt er langt ifra å forstyrre deres egne studier av skriftene, hver i samsvar med hans eller hennes egne evner og behov, denne forbindelsen har tvert imot forsterket prosessen. Likevel er en slik deltakelse helt klart ikke et krav til enhver bahá'í, som når alt kommer til alt kan velge på hvilken måte han eller hun vil tjene troen. Det som er vesentlig er at instituttprosessen blir støttet til og med av dem som ikke ønsker å ta del i den.*¹²

Samtidig har Det Universelle Rettferdighetens Hus forklart at ingen spesiell benevnelse skal gis dem som studerer ved instituttet eller tjener som veiledere, og vennene skal heller ikke føle noen skillelinje på basis av deltakelse ved instituttet:

*Det er ganske rimelig å forvente at visse kurs har fullførelsen av andre kurs som betingelse, når det gjelder opplæring ved instituttet. Denne anskuelsen bør imidlertid ikke overføres til andre bahá'í-aktiviteter, og det bør helt klart ikke være noe skille mellom "opplærte" og "uopplærte" troende i landet. At de troendes forutsetninger må tas hensyn til for visse typer tjeneste er naturlig. Likevel bør veien være åpen for alle vennene, uansett grad av kunnskap og erfaring, til å delta i troens anliggender...*¹³

De samfunn som ikke ble oppslukt av spørsmål omkring læreplaner, men som vendte oppmerksomheten mot å få en metode på plass, var i stand til raskere å lære hvordan de skulle bringe sine kurs ut til et stort antall troende og til å styrke instituttprosessen. Likevel, ved inngangen til femårsplanen hadde de troende i de fleste land kommet forbi de første få instituttkursene. Utfordringen til nasjonale åndelige råd om å fremme instituttprosessen og å opprettholde et tydelig fokus ble treffende beskrevet i et brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt råd:

*Å hjelpe et stort antall troende til å gå gjennom en sekvens av kurs er en formidabel oppgave som innebærer systematisk arbeid med et økende antall veiledere, etableringen av studiesirkler, og måleredskaper for å følge med deltakernes fremgang. De vennene som har ansvar for prosessen trenger vidsyn og bør få lov til å utføre sin oppgave uten å bli forstyrret.*¹⁴

1.4 "Å vekke tiltakslysten"

Gjennom fireårsplanen hadde rettledningen fra Det Universelle Rettferdighetens Hus understreket at etter hvert som de troende fullførte høyere kurs i sekvensen, ville deres evne til å tjene Saken øke. I sitt budskap av 17. januar ble denne dynamikken stadfestet:

*Aktivitetsøkningen rundt om i verden bærer vitnesbyrd om at disse kursene har lyktes i å vekke den tiltakslyst som kreves for å gjennomføre de ulike handlinger som vekst i et område betinger, uansett stadium.*¹⁵

Ingen steder viste denne "aktivitetsøkningen" seg tydeligere enn i økningen av studiesirkler og andre kjerneaktiviteter. I følge data tilgjengelig ved Bahá'í Verdenssenteret, økte antall studiesirkler på verdensbasis fra 3600 i april 2001 til nesten 9000 i oktober 2002. Individuell deltakelse i

tilbedelsesmøter og barneklasser økte med henholdsvis 80 og 63 prosent i samme periode, med den høyeste registrerte prosentvise økning for begge kategorier blant land i Asia. For det meste var denne mangfoldiggjøringen av samfunnsaktiviteter et uttrykk for individuelt initiativ blant troende som omsatte i handling det de hadde tilegnet seg gjennom sine kurs fra opplæringsinstituttene.

2. UTVIKLING AV OMRÅDER FRA ETT VEKSTSTADIUM TIL DET NESTE

2.1 Åpne jomfruelige områder

Den nyvunne glød og initiativ hos de troende har kommet til syne på ett nivå gjennom åpningen av jomfruelige områder. Selv om de fleste land i de første to årene av femårsplanen har fokusert på å føre velutviklede områder frem mot intensive vekstprogrammer, ble det gjort en samlet innsats for å legge et solid grunnlag for systematisk utbredelse hver gang jomfruelige områder ble åpnet for troen. Vel vitende om rådet fra Det Universelle Rettferdighetens Hus om betydningen av at pionerer får "*erfaring med instituttprogrammer*,"¹⁶ oppmuntret nasjonale råd hjemmefrontpionerer (kort- og langtids) som bosatte seg i uåpnede områder for å fremme instituttprosessen. Generelt sett representerte studiesirklene den viktigste undervisningsmåten i disse områdene, sammen med tilbedelsesmøter og firesides, etter hvert som menneskelige ressurser begynte å tre frem. Dette fikk en varm respons fra Det Universelle Rettferdighetens Hus:

Som vi hadde håpet, nå målene for åpning av jomfruelige områder beredvillig av entusiastiske instituttprogramdeltagere som – utstyrt med den kunnskap og de ferdigheter de har tilegnet seg gjennom opplæringskurs – går i gang med å innføre troen i en ny region og å skape et begynnende samfunn.¹⁷

I Canada kunngjorde det nasjonale råd målet om å plassere hjemmefrontpionerer i alle landets ni uåpnede områder innen Ridvan 2002. Med dette for øye, organiserte rådet to nasjonale instituttkampanjer, hver på fire uker, der til sammen 39 troende fullførte bøkene i sekvensen til deres institutt. Ved Ridvan 2002 var seks av de ni målområdene oppfylt, og fem av pionerene var opplært som veiledere. Fra og med september 2002 var alle hjemmefrontmålene oppfylt.

Fremst av strategiene for jomfruelige områder, derfor, har vært å oppmuntre hjemmefrontpionerer til å bli opplært som veiledere og til å gjennomføre prosjekter for hjemmefrontspionering som legger vekt på å grunnlegge instituttprosessen i disse områdene. Noen ganger har det vist seg fordelaktig å fastsette målområder i nærheten av velutviklede områder, siden disse er mer tilgjengelige for troende som kan lede studiesirkler. Hjemmefrontmål kan faktisk i større grad bli oppfylt der hvor et voksende antall veiledere er blitt opplært i de velutviklede områdene, når slike venner trer frem og tilbyr denne type tjeneste. Rapporter om pioneraktivitet i løpet av det første året av femårsplanen vitner om at omkring 725 troende reiste seg for å hjemmefrontspionere, nesten halvparten av dem på de amerikanske kontinenter.

2.2 Etablere instituttprosessen i nye områder

Områder på det neste utviklingsnivå, beskrevet i 9. januardokumentet som "noen få isolerte lokaliteter og grupper," favner ofte over et vidt spekter av bahá'í-aktiviteter, avhengig av landet, områdets veksthistorie, og hvorvidt området er landlig eller urbant.

To ulike tilstander har vært rådende i denne kategorien. Det er en rekke områder som tidligere opplevde storstilt vekst, men som ikke hadde noen fungerende lokale åndelige råd og svært få aktive troende. Det er også vanlig med områder som i tillegg til isolerte lokaliteter og grupper hadde fungerende lokale råd, noen bare med grunnleggende kapasitet og andre med lang erfaring og aktive samfunn, men med minimal eller ingen instituttaktivitet. Den vanlige tilnærmingen for begge disse områdetypene har vært å styrke instituttprosessen, men midlene og tempoet har variert i samsvar med deres særegne forhold.

I områder som har opplevd storstilt utbredelse, er det å la et undervisningsteam gjenopprette kontakten med mottakelige venner og gradvis innføre instituttkurser i området, en tilnæringsmåte som har vist seg virkningsfull. Gjennom å anbefale en slik tilnæringsmåte til et nasjonalt råd som sto overfor utfordringen med å ha områder med et stort antall troende som ikke hadde blitt kontaktet på årevis, forklarte Det Universelle Rettferdighetens Hus:

For å møte denne utfordringen kreves det i mange land i verden at oppmerksomheten rettes mot de lokaliteter der lange lister med troende ofte fins, men som i tidens løp har sluttet å ha noen bahá'í-aktiviteter. I deres tilfelle gjør dere vel i å etablere et bestemt program i samsvar med hva slags team av dyktige lærere som kan besøke slike samfunn, det ene etter det andre, tilbringe tid med de troende de kan lokalisere, og undervise mottagelige sjeler helt til forholdene blir fordelaktige for instituttet til å tre inn og tilby sine kurs.¹⁸

I mange nasjonale samfunn i Asia, foretok troende som hadde fullført sitt institutts andre bok i sekvensen, denne type besøk. I Bangladesh, India, og på Filippinene resulterte denne innsatsen i at en rekke troende ble med på instituttkurs og tilbedelsesmøter og ble igjen aktivert etter mange år. I det brevet som det henvises til ovenfor, utdypet Det Universelle Rettferdighetens Hus denne tilnæringsmåten videre:

... hensikten med slike kampanjer i lokale samfunn som har vært uvirksomme i årevis er ikke å finne hver eneste bahá'í hvis navn forekommer på medlemslisten og kontrollere hans eller hennes status. Navnelisten bør heller betraktes som et utgangspunkt som gir mulighet til å møte individer som er villig til å delta i meningsfylte samtaler, utforske åndelige realiteter og lære mer og mer om troen.¹⁹

I områder som hadde aktive samfunn, men manglet et sterkt nærvær av instituttet, har et første behov vært at institusjonene og de troende i slike områder tilegner seg en klar visjon om opplæringsinstituttets sentrale rolle i gjennomføringen av planen og forplikter seg selv overfor denne rangordningen. Så snart dette er forstått, kan disse områdene gjøre temmelig raske fremskritt for å utvikle instituttprosessen.

Praktisk sett har det å fremskynde instituttprosessen i denne typen områder vært ensbetydende med å øke antall veiledere og studiesirkler slik at flere troende blir involvert i instituttprosessen. Dette målet kan oppnås på en rekke måter, avhengig av nivået av menneskelige ressurser i området - for

eksempel, ved at korttids hjemmefrontpionerer tjener som veileder, ved at veileder fra et nærliggende område tilrettelegger studiesirkler, eller ved at venner fra disse nye områdene deltar i sentrale opplæringskurs eller tilleggskurs i sin region.

Etter hvert som flere studiesirkler har blitt opprettet i disse områdene, har et økende antall venner tatt del i studiet av de første en eller to av instituttets bøker. Det Universelle Rettferdighetens Hus fremhevet imidlertid verdien av å få på plass et system som kan bringe de troende gjennom en hel kurssekvens og de potensielle virkningene av en slik ordning:

Utfordringen er ikke bare å la en viss prosentandel studere ett eller to kurs, men en sekvens av flere kurs gjennom et effektivt system for fjernundervisning. Og hvis instituttet lykkes i å utføre dette, vil det bli en tilsvarende økning i tempoet til undervisningsarbeidet etter hvert som flere og flere venner reiser seg for å tjene troen. En jevn strøm av nyerklærte troende vil i tur og orden slutte seg til instituttprogrammet, og på denne måten vil systemet som helhet være i en konstant tilstand av utbredelse.²⁰

2.3 Utvikle områder som har en energisk instituttprosess

For "å sikre at ett eller to områder ... når det nivået der intensive vekstprogrammer kan bli grunnlagt,"²¹ har ganske mye oppmerksomhet blitt rettet mot å videreutvikle sterke områder og klargjøre dem for intensiv vekst. De viktigste midlene for å utvikle disse områdene har vært instituttkampanjer, refleksjonsmøter, og en gradvis forflering av kjerneaktiviteter. Det sistnevnte målet oppfylles enklest ved å invitere søkere til disse aktivitetene. Erfaringene til institusjonene og de troende i denne kategorien av områder har vært håndgripelig og lærerik.

2.3.1 Instituttkampanjer

Selv om betydningen av en "energisk" instituttprosess er blitt tolket på en rekke ulike måter, har en innsats for å fremme instituttprosessen i de mer velutviklede områdene medført å bringe et betydelig antall venner gjennom sekvensen av kurs og raskt øke antall opplærte veiledere. I noen tilfelle har dette blitt raskt og effektivt gjennomført gjennom instituttkampanjer som har forsterket den pågående innsatsen for å øke antall studiesirkler. I de fleste tilfelle har disse kampanjene blitt utformet for å gjøre de troende som allerede har fullført de første få bøkene i sekvensen, og som fortrinnsvis har tjenestegjort som veiledere, i stand til å gå raskere gjennom de gjenstående bøkene. Denne prosessen har forårsaket mye entusiasme og hjulpet til å skape en betydelig gruppe dyktige troende som er begynt å forstå "forutsetningene for bæredyktig vekst."²²

I asiatiske Russland førte en instituttkampanje i de første få månedene av femårsplanen til at 76 troende fullførte alle instituttets seks bøker og ble i stand til å tjene som veiledere for hvilken som helst av bøkene i sekvensen. Byområder slik som Perth i Australia, Minsk i Hviterussland, Vancouver i Canada, Ulan Bator i Mongolia, Karachi i Pakistan og Los Angeles i USA, og velutviklede landlige eller halv-urbane områder i for eksempel Kamerun, Den Sentralafrikanske Republikk, Kenya, India, og Italia satte i gang slike kampanjer og opplevde en umiddelbar økning i

antall studiesirkler i områdene. Det Universelle Rettferdighetens Hus uttalte seg om denne typen bestrebelse:

Det er svært oppmuntrende å se at fremgangen i dette arbeidet [den interne utviklingen av områdene] tilføres kraft gjennom opplæringsinstituttprosessen, som i fjor ble betydelig styrket av kampanjene som i mange land ble gjennomført for å øke tallet på kursutdannede veiledere.²³

I områder med aktive, fordypede troende, har fremgangen av individer gjennom kurssekvensen gått raskt, fra det øyeblikk medlemmene av samfunnet viet seg til prosessen. Et godt eksempel på denne dynamikken viser seg i erfaringene fra Vest-Australia. Et fast fokus i denne staten på å engasjere et økende antall venner i instituttet, hjulpet av en serie kampanjer, medførte at mer enn halvparten av dets 1500 troende deltok i instituttkursene. På mindre enn tre måneder ble antall studiesirkler, som innbefattet søkere, fordoblet fra 52 til 103 og som en følge av denne "økning i tempoet til undervisningsarbeidet," sluttet 36 nye troende seg til troen. Dette var tre ganger så mange som antall registrerte nyerklæringer for hvert av de foregående to år.

2.3.2 Forflering av kjerneaktiviteter

Bevegelsen av området mot neste utviklingsstadium er direkte forbundet med "... flere og flere studiesirkler, tilbedelsesmøter og barneklasser, og ved den utvidelsen disse gir opphav til."²⁴ Etter hvert som forrådet av opplærte menneskelige ressurser vokser, finner en økning i disse og andre aktiviteter sted naturlig. Som det ble gjort oppmerksom på, har den oppmerksomhet som de siste to år ble gitt det å lære opp flere veiledere, hatt en målbar virkning på antall studiesirkler verden over. Ikke bare har dette tallet nå nådd 10000, men en tredjedel av deltakerne studerer de høyere bøkene i instituttsekvensen. Innsats for å bringe nye troende og søkere inn i instituttprosessen har forårsaket en frisk dynamikk i områdene. Etter hvert som flere og flere nyerklærte slutter seg til instituttkursene, "vil systemet som helhet være i en konstant tilstand av utbredelse."²⁵

Det voksende forrådet av menneskelige ressurser frembragt av instituttprosessen har gjort det mulig å sette i gang et økende antall av to andre kjerneaktiviteter: tilbedelsesmøter og barneklasser.

Tilbedelsesmøtene begynner å blomstre opp etter hvert som bevisstheten om menneskelivets åndelige dimensjon heves blant de troende i en region gjennom instituttkurs.²⁶

I ulike deler av verden starter visse bestrebelse for å øke antall tilbedelsesmøter ofte med å oppmuntre troende som er inspirert av deres instituttkurs om et åndelig liv til å sette i gang slike møter på egen hånd. En annen tilnæringsmåte som ikke har vært vurdert før og som har ført til økning i antall, har vært å holde tilbedelsesmøter i hjemmene til ikke-bahá'íer, som noen ganger selv organiserer møtene. Ved å ta i bruk denne ordningen over en seks måneders periode, var de troende i Malaysia i stand til å tidoble antall tilbedelsesmøter i sine utviklede områder og deltakelsesnivået med 40 prosent.

Mangedoblingen av tilbedelsesmøter har foregått med tilsynelatende letthet både i landlige og byområder. Bare i løpet av 18 måneder vokste tallet på individer som deltok på tilbedelsesmøter i Asia med nesten 200 prosent og på de amerikanske kontinenter og i Europa med omkring 50 prosent.

En merkbar økning i barneklasser er blitt rapportert på alle kontinenter, en bekreftelse på at de også er "en naturlig videreføring av den opplæring man mottok tidlig i studiet av hovedopplegget."²⁷ En innsats for å mangedoble antall barneklasser i et sterkt område bygger på å lære opp en anselig gruppe barneklasselærere, og en vil vanligvis måtte vende seg til samfunnet i sin helhet, siden det er få bahá'í-barn. Afrika registrerte den mest markante økningen i barneklasser, nesten med en fordobling av antallet mellom april 2001 og oktober 2002.

Mangedoblingen av kjerneaktiviteter i velutviklede områder, med utspring i økt individuelt initiativ, er blitt fastslått som et viktig steg i å gå fremover mot et intensivt vekstprogram. Slik skrev Det Universelle Rettferdighetens Hus:

*Sammenhengen som således er oppnådd gjennom opprettelsen av studiesirkler, tilbedelsesmøter og barneklasser, sørger for startimpulsen til vekst i et område, en impuls som tiltar i styrke i takt med at disse kjerneaktivitetene forfleres.*²⁸

2.3.3 Refleksjonsmøter

Et naturlig hjelpemiddel for å mangedoble kjerneaktiviteter har vært refleksjonsmøter. Disse møtene på områdenivå har vært særlig effektive i veletablerte regioner hvor et voksende forråd av menneskelige ressurser fins. Ved slike sammenkomster studerer institusjonene og de troende, hvorav mange av dem er involvert i instituttprosessen, de relevante dokumentene for femårsplanen, deler erfaringer, og rådslår over resultatene og de sterke sidene ved området. Ved å unngå "storslåtte og omstendelige planer,"²⁹ ble vennene enige om kortsiktige mål som gjenspeiler løftene om individuelle initiativ og kollektive handlinger som har fremkommet under rådslagningen. Disse målene blir vanligvis innlemmet i en aktivitetskalender som blir rammeverket for den påfølgende to til tre måneders perioden. I mange områder rundt om i verden har det blitt en viktig læringsarena å finne ut hvordan man avholder fruktbare og morsomme (fornøyelige) refleksjonsmøter.

2.3.4 Å nå ut til alle innbyggerne

Det som har hjulpet områder med en sterk instituttprosess til å bevege seg mot det neste utviklingsstadium har vært bahá'ienes innsats for å åpne sine samfunn for offentligheten i sin alminnelighet og å lede beredte sjeler til Saken i stadig økende antall. I noen av disse fremskredne områdene har de fleste av deltakerne i det første instituttkurset vært søkere.

*Det er således åpenbart at en systematisk tilnærming til opplæring har skapt en måte som bahá'íene kan nå ut til det omgivende samfunn på, dele Bahá'u'lláhs budskap med venner, familie, naboer og medarbeidere og la dem møte rikdommen i hans lære. Denne utadskuende orienteringen er en av de fagreste frukter av læringen som skjer på grasrotplanet.*³⁰

I dette henseende retter Det Universelle Rettferdighetens Hus oppmerksomheten mot de lovende mulighetene som gis ved tilbudelsesmøter og barneklasser:

Etter hvert som begge aktiviteter åpnes for det bredere samfunn gjennom et mangfold av velgjennomtenkte og fantasirike midler, tiltrekker de et økende antall søkere, som gjerne er ivrige etter å delta på fireside-arrangementer og bli med i studiesirkler. Mange går senere videre og erklærer sin tro på Bahá'u'lláh, og anser fra begynnelsen av at deres rolle i samfunnet er å være aktive deltagere i en dynamisk vekstprosess.³¹

Bahá'ier fra Alaska til Australia, fra Irland til India, har utarbeidet fantasirike brosjyrer for å tiltrekke søkere til sine tilbudelsesmøter. Familiemedlemmer, naboer, og til og med lesere av avisannonser har vært sammen med bahá'iene til bønn og lesning fra skriftene, ofte beriket med musikk og hvor det serveres forfriskninger etterpå. Rapporter fra 75 prosent av de nasjonale samfunn viser at i oktober 2002 var omtrent 12000 av deltakerne på tilbudelsesmøtene - 20 prosent – ikke-bahá'ier.

En like virkningsfull form for å nå ut har vært den aktive utvidelsen av bahá'i-barneklasser til storsamfunnet. Foreldre med alle slags bakgrunn og av alle samfunnssjikt er forent i sitt ønske om å lede sine barn til et bedre liv. Responsen på tilbud fra bahá'ier om å gi barn i et område åndelig opplæring har vært særdeles oppmuntrende. Ifølge rapporter fra to tredeler av de nasjonale samfunn, kommer mer enn 27000, eller 40 prosent av barna som deltar på bahá'i-klasser for tiden fra ikke-bahá'i-familier. I oktober 2002 kom 75 prosent eller flere av deltakerne i deres barneklasser fra ikke-bahá'i-familier i land som Botswana, Lesotho, Den Dominikanske Republikk, Nicaragua, Panama, Paraguay, Puerto Rico, Andaman og Nicobarøyene, Myanmar, Nepal, Thailand, Marianene, Albania og Romania.

Erfaringene fra Tamil Nadu-staten i India gir et eksempel på en vellykket tilnæringsmåte. Bahá'ier som hadde fullført institutt opplæring for barneklasselærere, besøkte utvalgte landsbyer i sitt område og avholdt offentlige møter, der de gjennom bruk av sketsjer og plakater presenterte for offentligheten de farene som truer barna i dagens samfunn, og viktigheten av åndelig opplæring. Massevis av foreldre meldte sine barn på barneklasser, noe som førte til en enestående økning i barneklasser i hvert av målområdene. I fem områder hvor det tidligere hadde vært 28 klasser, steg sluttsummen til 136.

Overalt hvor det ble gjort systematisk innsats for å invitere mottakelige foreldre som hadde barn i bahá'i-klasser eller individer som besøkte tilbudelsesmøter til å bli med på studiesirkler, var resultatene også oppmuntrende. For disse sjelene hadde deres presentasjon av bahá'i-troen først og fremst vært Guds Ord. Det å sette søkerne umiddelbart i forbindelse med Bahá'u'lláhs skrifter har vært en entydig virkningsfull tilnæringsmåte, en som påminner om et råd fra Beskytteren: "*vi er pålagt stadig å henvise søkeren til Ordet selv.*"³²

Det har også vært betryggende å merke seg at når ikke-bahá'iene forstår at det ikke følger med noe omvendelsespress, men heller et oppriktig ønske fra bahá'ienes side om å dele den åndelige næring i Bahá'u'lláhs lære, reagerer de positivt og vender gjerne tilbake til bahá'i-møter på egen hånd. Et program som nylig ble gjennomført i Medchal, India, gir et slående eksempel på en slik respons. En presentasjon av bahá'i-troens perspektiv på moralsk opplæring ble delt ut til 80 lærere og studenter ved the Government Industrial Training Institute. Som en følge av denne begivenheten, valgte mer

enn halvparten av dem som var til stede å bli med i en studiesirkel. Likeledes meldte 10 lokale innbyggere seg på en bahá'í-studiesirkel i Luxembourg, på slutten av et offentlig møte om åndelig opplæring av barn, arrangert av bahá'íene.

2.4 Fremskynde utbredelse og befestning i høyt utviklede områder

2.4.1 Forutsetninger for intensiv vekst

Idet det andre året av femårsplanen nærmer seg slutten, er det fastslått at omtrent 150 områder over hele verden har oppnådd forutsetninger som er gunstige for intensiv vekst. I mange av disse områdene har fremskyndingen av instituttprosessen ført til at 50 til 60 prosent av de troende er fullt involvert i instituttkurs, der et betydelig antall har fullført den gjeldende sekvensen. Disse ytterst motiverte vennene, stimulert og næret av oppmuntringen fra de lokale åndelige råd og hjelperådsmedlemmer, har satt i gang flere og flere individuelle initiativ på undervisningsfronten. Antall kjerneaktiviteter i disse områdene har økt i et tilsynelatende eksponentielt tempo, og disse "portaler for inntreden i skarer" er blitt kanaler for de fleste nyerklæringer i bahá'í-samfunn.

En høy grad av entusiasme og en sterk eierfølelse er også kjennetegn for områder som er klare til å gi seg i kast med et intensivt vekstprogram. Refleksjonsmøter har høyt fremmøte, og deltakelsen er energisk. Eierfølelsen til prosessen har blant annet vist seg gjennom større bidrag til fondet. Selv om de står overfor store økonomiske vanskeligheter, bidrar vennene i de velutviklede områdene i Moldova og Ukraina mer rundhåndet enn noen gang før til alle troens fond. I et utviklet, prioritert område i Nepal, økte bidragene fra de troende til nasjonalt fond med over 100 prosent i løpet av foregående år.

2.4.2 Intensivering av undervisningsinnsatsen

Det Universelle Rettferdighetens Hus erklærte i sitt budskap av 9. januar 2001 at det i kjernen av et intensivt vekstprogram "*skal ligge en sunn og jevn utbredelsesprosess, sammen med en tilsvarende sterk prosess av utvikling av menneskelige ressurser.*" Undervisningsarbeidet vil omfatte "*en rekke undervisningsanstrengelser som involverer både aktiviteter som foretas av den enkelte, og kampanjer som er satt i gang av institusjonene.*"³³

I et brev til et nasjonalt råd, forklarte Rettferdighetens Hus at gjennomføringen av **velutformede** undervisningsprosjekter

*som er knyttet opp mot den systematiske opplæringen av et stort antall troende i tjeneste for troen, er et viktig steg mot å styrke og opprettholde Sakens vekst.*³⁴

I sitt 17. januar budskap har Rettferdighetens Hus uttrykkelig fastsatt undervisningsprosjekter som et steg mot intensiv vekst:

*omhyggelig utarbeidede prosjekter føyes til det eksisterende vekstmønsteret for å nå mottagelige befolkninger og heve utvidelsestakten til et høyere nivå.*³⁵

I mange deler av verden har det "å bringe store antall inn i rekken av Bahá'u'lláhs tilhengere tradisjonelt ikke vært noen avskrekkende oppgave."³⁶ Med instituttssystemet i utviklede områder rede til å fange opp en periodisk tilstrømming av nyerklaerte, er det nå betimelig å sette i gang korttids direkte undervisningsprosjekter i slike områder for å "heve utvidelsestakten til et høyere nivå." En fem dagers undervisningskampanje i Medak-området i Andhra Pradesh, India for kort tid siden, førte til at 194 individer sluttet seg til troen, og 114 av disse ble umiddelbart med på et instituttkurs på første nivå. Rettferdighetens Hus lovpriste i sitt 17. januar budskap denne fremgangsmåten for de mer utviklede områdene:

Slike prosjekter øker undervisningstempoet, som allerede er stigende gjennom enkeltmenneskers innsats. Og der resultatet begynner å bli innmelding i stor skala, tas det forholdsregler for å sikre at en viss prosentdel av de nye troende straks går inn i instituttprogrammet; for som vi har understreket i flere budskap, vil disse vennene bli bedt om å imøtekomme en stadig voksende bahá'í-befolknings behov.³⁷

Etter at en betydelig prosentdel av de nye troende som har meldt seg på undervisningsprosjekter blir med på instituttkurs og integreres i kjerneaktiviteter, kan et annet og liknende prosjekt bli iverksatt. Ikke bare vil periodiske undervisningsprosjekt fungere som en katalysator for vekst, men å fortsette denne syklus av utbredelse og befestning vil hjelpe til å fremskynde og opprettholde vekstprosessen.

Undervisningsprosjekter vil være særlig effektive hvis de er "omhyggelig utarbeidet" og når bestemte deler av befolkningen i et område. Undervisningsmetoder og materialer kan for eksempel skreddersys til personer med bestemte yrker (skolelærere, universitetsstudenter, advokater), etniske grupper (aboriginer, kinesere, romani), og religioner (animister, buddhister, kristne, muslimer), eller til kvinner og ungdom. Etter at betydelig erfaring opparbeides ute i felten når det gjelder hensiktsmessige metoder og rammer rundt det å undervise bestemte befolkningsgrupper, kan bahá'ier som er engasjert i dette arbeidet bistå instituttet ved å utarbeide et kurs som er spesielt tilegnet en bestemt gruppe; et slikt kurs kan bli tilbudt som en gren av det grunnleggende instituttkurset om å bli en effektiv underviser.

2.4.3 Dynamikken i intensiv vekst

Et spørsmål vennene ofte stiller er hvordan de kan vite når deres område er klart til et intensivt vekstprogram. En indikator som ikke kan overses er vekst i seg selv – en økning i antall bahá'ier i området. En energisk instituttprosess, mangedoblingen av kjerneaktiviteter og samordningen av dem, å lykkes i å nå ut til lokalbefolkningen, et stadig økende antall individuelle og kollektive undervisningsinitiativ, et pulserende samfunnsliv, og et engasjement i en pågående læreprosess vil føre til vekst. Dette omfatter nyerklaerte så vel som reaktiverte bahá'ier som er blitt vekket av den nyvunne ånd og aktivitet i deres område. Disse elementene vil også naturlig føre til og fremme betingelser for intensive vekstprogrammer fastsatt av Rettferdighetens hus i sitt budskap av 9. januar 2001, slik som en "umiskjennelig ånd av samarbeid" mellom institusjonene og "en rimelig grad av administrativ kapasitet."

Et intensivt vekstprogram gir nettopp uttrykk for det – intensivering – en intensivering av aktiviteten som bidrar til systematisk vekst. Vennene i utviklede områder vil registrere en merkbar forandring i graden av aktivitet i sitt område, og dette vil gjenspeile seg i vekstmønsteret. Et

intensivt vekstprogram innebærer et mønster som blir stadig fremskyndet og fullstendig opprettholdt.

3. STYRKING AV INSTITUSJONENES KAPASITET

Den prosessen med å dele et land inn i områder som ble iverksatt i det første året av femårsplanen har gjort det mulig for troens institusjoner "å virkeliggjøre vekst og konsolidering i et velordnet mønster."³⁸ Nasjonale råd og regionale råd har formulert sine handlingsplaner, støttet av et system for å opplære de nødvendige menneskelige ressurser, med ett øye på å flytte områder fra ett utviklingsstadium til det neste. Og når et aktivt område har de nødvendige bestanddelene på plass og registrerer nyerklæringer, er det institusjonene som stadfester at det er rede til å gi seg i kast med et intensivt vekstprogram.

Å oppnå og opprettholde intensiv vekst fordrer en rekke ulike evner og nye tilnæringsmåter fra bahá'í-institusjonenes side. Rapporter tyder på at utviklingen av evner, selv om det skjer gradvis, lettere finner sted når medlemmer av institusjonene har hatt førstehånds erfaring med dynamikken i områdeutviklingen og de prosessene som bidrar til vekst.

3.1 Lede vekstprosessen

Gjennom å fremme og ha tilsyn med vekstprosessen, har bahá'í-institusjonene tilkjennegitt et spekter av motivasjons- og organisasjonsevner. Disse ferdighetene forsterkes når en holdning av læring gjør seg gjeldende og en forståelse av den nødvendige harmoni mellom individuelt initiativ og felles handling er tilstede.

3.1.1 Fremme et oppmuntrende miljø

Viktigst blant betingelsene for å motivere de troende og å nære en vekstkultur er evnen til å fremme et oppmuntrende miljø der "*undervisning er den dominerende lidenskap i de troendes liv*", slik Det Universelle Rettferdighetens Hus skrev i sitt 9. januar budskap, og der "*gjensidig støtte, forpliktelse til læring og verdsettelse av forskjellighet i handling er de fremherskende normer.*" I samme budskap erklærte Rettferdighetens Hus også at et oppsving i undervisningsaktiviteten avhenger av "*vedvarende oppmuntring.*"

I områder som forbereder seg på intensiv vekst, har det blitt observert at de samarbeidende institusjonene har utvist en evne til å skape en atmosfære av gjensidig tillit til vennene, dra nytte av deres talenter, lovprise deres prestasjoner og overse mindre feilgrep. Dette er kjennetegn for den gryende bahá'í-kulturen, og fremgangen til denne planen avhenger ikke i liten grad av i hvor stor grad institusjonene så vel som individene tilkjennegir disse evnene. I et brev skrevet på vegne av ham til et nasjonalt råd, ga Shoghi Effendi en utlegning om oppmuntring som er relevant for institusjonene på alle Sakens nivå:

*... det nasjonale organ er som bankingen av et friskt hjerte i samfunnets midte, mens det pumper ut åndelig kjærlighet, energi og oppmuntring til alle medlemmene.*³⁹

3.1.2 Koordinering på områdenivå

Det virkelige arbeidet med å fremme vekstprosessen i områdene krever dyktighet i organisering og koordinering. Disse funksjonene utføres i et nytt rammeverk av samarbeid, som beskrevet av Rettferdighetens Hus:

Gjennomføringen av et slikt program [for intensiv vekst] vil kreve tett samarbeid mellom institutt, hjelperådsmedlemmer og deres assistenter og en undervisningskomité for et område.⁴⁰

I den grad disse institusjonene gjennom effektivt samarbeid har vært i stand til å systematisk øke forrådet av menneskelige ressurser i et område og mobilisere disse ressursene for undervisning og andre tjenestehandlinger, har de lyktes i å utvikle området mot et intensivt vekstprogram. I bunnen av deres anstrengelser har vært en forståelse av at suksessen vil avhenge av ”hvordan de forskjellige handlingstiltak blir integrert, og av den holdning til læring som antas.”⁴¹

I områder der det fins velfungerende lokale åndelige råd, har en koordineringskomité noen ganger fylt rollen til en regional undervisnings- eller vekstkomité som det organ som samarbeider med hjelperådsmedlemmene og instituttet. I alle tilfelle, har det å møte utfordringene med å videreføre instituttprosessen og fremme systematisk vekst krevd økende administrativ kapasitet, hvor ikke minst virkningsfull rådslagning inngår. Evnen til å organisere produktive og gledesfylte refleksjonsmøter har også vært et kjennetegn for velutviklede områder.

3.1.3 Den kontinuerlige innsamlingen av statistikk

Å forvalte vekstprosessen fremtvinger visse praktiske ferdigheter slik som det å samle inn statistikk, fordi det er vesentlig å være i stand til å måle vekst for å overvåke den. Vennene lærer å vedlikeholde en nøyaktig database på grasrota ved regelmessig å nedtegne slik informasjon som antall individer som går gjennom instituttets kurssekvens, antall kjerneaktiviteter, antall personer som deltar på disse aktivitetene, og antall nyerklæringer. Spesiell opplæring i å samle inn statistikk har ofte vært nødvendig for vennene på områdenivå. Denne oppgaven må utføres på en slik måte at den ikke overbelaster samfunnene, men gir tilstrekkelige data for planlegging og for å fastsette tiltak for å fremskynde veksten. Det har vært lagt særlig vekt på å innhente statistikk i de mest lovende områdene med intervaller på rundt tre måneder, slik at hensiktsmessige tiltak kan bli truffet for å bevege disse områdene mot intensiv vekst.

3.2 Etterprøve administrative tilnæringsmåter

Etter hvert har nasjonale åndelige råd begynt å erkjenne at de administrative strukturene de fastsetter i sine nasjonale samfunn bør gjenspeile og støtte planens hovedhensikt. Mens nasjonale komiteer og arbeidsgrupper i tidligere år ble opprettet for et sett med lokale og nasjonale aktiviteter og proklamasjonsarrangementer, har det nåværende fokus på å fremme systematisk vekst påvirket egenarten til og antall komiteer et nasjonalt råd ønsker å utnevne. Noen råd, særlig i land med små nasjonale samfunn, har funnet det nyttig å redusere antall nasjonale komiteer for å frigjøre tid og energi til femårsplanens prioriteringer. Å fjerne eller slå sammen mindre viktige komiteer har også gjort nasjonale råd i stand til bedre å ivareta sitt ansvar for å overvåke den samlede vekst av troen i deres land og har frigjort tid for de troende til undervisningsaktiviteter.

En viktig utvikling som har gjort det mulig for en rekke nasjonale åndelige råd å endre tilnæringsmåten til deres arbeid, var opprettelsen av regionale bahá'í-råd. Under veiledning av Rettferdighetens Hus, lærer disse nasjonale råd gradvis å overlate ansvar og myndighet til denne nye institusjonen. Med sitt tilsyn med planene for utbredelse og i sine regioner, er de regionale rådene i stand til å gjennomgå bestemte tilnæringsmåter til bruk i utførelsen av femårsplanen, og utarbeide handlingsplaner som består *"i hovedsak av de tiltak som trengs for å hjelpe hvert område i regionen til å bevege seg fra sitt nåværende vekststadium til det neste videreutviklede stadium."*⁴² Igjen har resultatet blitt at de nasjonale råd har frihet til å fokusere på større strategiske spørsmål og andre presserende saker, og undervisningsplanene og prioriteringene blir i større grad påvirket av forholdene og ressursene på grasrota. I land hvor organiseringen av undervisningsarbeidet er blitt utført av regionale undervisningskomiteer under tilsyn av en nasjonal undervisningskomité, er fordelene ved dette desentraliseringsprinsippet også åpenbare.

Delegering av myndighet har også blitt anvendt av nasjonale råd og regionale råd når det gjelder instituttstyrer. I et brev skrevet på sine vegne, har Rettferdighetens Hus gitt følgende råd når det gjelder delegering av ansvar og administreringen av instituttprosessen:

Når det gjelder styrene til de regionale instituttene ... en av utfordringene i forhold til de regionale bahá'í-råd er å delegerer til dem de oppgavene som naturlig hører til dem og gi dem den frihet de trenger for å utføre disse oppgavene. Styrene må på samme måte gi instituttets koordinatorene tilstrekkelig frihet og gi dem nok myndighet til at de effektivt kan utrette sitt daglige arbeid....

... Koordinatoren må virke på et nivå av gjennomføring, idet vedkommende iverksetter planer og aktiviteter fra dag til dag og sikrer at instituttets grunnleggende oppgave blir utført - dette med bistand fra veilederne og hvilke som helst medhjelpere, om nødvendig. Styret har tilsyn med instituttprosessen som helhet, i hovedsak gjennom de regelmessige rapportene fra koordinatoren og gjennom sporadiske rådslagninger. Det må sørge for å være lett tilgjengelig for koordinatoren og bidra med en atmosfære der han eller hun kan utveksle ideer, innhente styrets syn på de muligheter og utfordringer instituttet møter, og dra nytte av dets råd. For å utføre sin rolle, trenger ikke styret møtes ofte, på samme måte som en komité som skal utføre en bestemt type oppgaver.

*Når det gjelder det regionale råd, er det naturligvis interessant i å vite at et slikt viktig organ under sin beskyttelse som instituttet utfører de oppgavene det var dannet for og fungerer fullt og helt. Enda viktigere, rådet må forsikre seg om at, etter hvert som rekkene av troens erklærte tilhengere vokser gjennom instituttprosessen, blir de satt til tjeneste, idet de styrker arbeidet med storstilt utbredelse og befestning. Denne mangedoblingen og utnyttelsen av menneskelige ressurser må naturligvis utføres innenfor rammen av en regional plan for å flytte hvert område i regionen fra sitt nåværende vekststadium til det neste videreutviklede stadium.*⁴³

Erfaringer har vist at når instituttstyrer er blitt gitt en tilstrekkelig grad av selvstendighet til å forvalte sitt arbeid, fremmer de instituttprosessen bedre enn de som er i land hvor de nasjonale eller regionale råd har forsøkt å holde prosessen helt under sin kontroll.

3.3 Legge til rette for individuelt initiativ

Den voksende gruppe av venner som er ivrige etter å finne sin **tjenestevei** har hatt betydning for de lokale åndelige råds rolle i femårsplanen og lenger enn det. Rettferdighetens hus gjør oppmerksom på utfordringen:

Alt dette åpner svært spennende sjanser for lokale åndelige råd. De har som sin utfordring – i samarbeid med hjelperådsmedlemmene som gir dem råd og bistand – å gjøre bruk av kreftene og talentene hos de økende menneskelige ressurser som blir tilgjengelige i deres respektive myndighetsområder, både for å skape et pulserende samfunnsliv og for å begynne å påvirke samfunnet rundt seg.⁴⁴

Intensiv vekst beror på at man oppmuntrer individer til å iverksette et raskt stigende antall kjerneaktiviteter og andre bestrebelser, og lokale råd har vært medvirkende i denne prosessen. Resultatet av deres inspirasjon og støtte er en mengde individuelle og kollektive handlinger. Ved å anerkjenne og tilrettelegge initiativene fra de mange vennene som går gjennom instituttkursene, så vel som fra andre hengivne tjenere i deres samfunn, inntar rådene en form for lederskap som er anbefalt av Beskytteren:

Den fremste egenskapen ved lederskap, både blant individer og råd, er evnen til å bruke den energien og kompetansen som fins hos folk flest blant dens tilhengere.⁴⁵

Siden planleggingsmiljøet nå er utvidet til områdenivå og ofte involverer flere lokale råd og en aktiv medvirkning fra de troende i å formulere kortsiktige mål, har et råds interesseområde begynt å strekke seg utover dets grenser. Dets horisont er utvidet, dets ressurser styrket, og dets muligheter utvidet. Gjennom å beskrive karakteren av områdemøter, henviser Rettferdighetens Hus til særtrekk ved dette større perspektivet:

Det Universelle Rettferdighetens Hus håper at de rådslagningene som finner sted i regelmessige møter på områdenivå vil skape slik enhet i tanken om troens vekst at i de tilfelle hvor en handlingsrekke berører steder med lokale råd, vil behovet for å motta deres bifall lett bli innfridd. En bør huske at målet med slike rådslagninger, utover det å gjøre visse praktiske vurderinger, er å opprettholde et høyt nivå av entusiasme og skape en ånd av tjeneste og fellesskap blant de som er til stede. Diskusjoner bør ikke kjøre seg fast i unødvendige bekymringer om fremgangsmåter, men bør fokusere på hva som kan oppnås, og gleden over å oppleve fruktene av hardt arbeid og iherdig innsats.⁴⁶

3.4 Tjene store antall

Utfordringene ved vekst vil utvikle og sette evnene til våre institusjoner på alle nivå på prøve, men til syvende og sist ble disse organene utformet for å tjene et stort antall mennesker. Sannelig, "så mye av troens evne til å utvikle kapasitet for samfunnsbygging, avhenger av omfanget av vårt medlemskap."⁴⁷ Shoghi Effendi har forsikret oss om at vekst er svaret for å oppfylle potensialene i vår administrative orden:

De problemene som møter de troende for øyeblikket, det være seg sosiale, åndelige, økonomiske eller administrative, vil gradvis bli løst etter hvert som tallet på og ressursene blant vennene mangedobles og deres evne til tjeneste utvikler seg.⁴⁸

Og erklæringen fra Det Universelle Rettferdighetens Hus peker i samme retning:

Det må oppnås en massiv utvidelse av bahá'í-samfunnet, langt ut over alle tidligere rekorder. ... Behovet for en slik videreføring er kritisk, for uten den vil administrasjonsordningens møysommelig utviklede organer ikke få spillerom nok til å kunne utvikle og gi en god demonstrasjon av sin iboende evne til å møte menneskehetens skrikende behov i en tid da dens fortvilelse blir stadig dypere.⁴⁹

Evnen til å lede og opprettholde en vekstprosess vil bidra til kapasitet og modning av institusjoner på alle nivå. Rettferdighetens Hus fremhevet dette punktet i sitt Ridvánbudskap ved begynnelsen av fireårsplanen:

... det åndelige råds modenhet bedømmes ikke bare ut fra hvor regelmessig det møtes og hvor effektivt det fungerer. Modenheten må også måles ut fra hvor vedvarende veksten i bahá'í-medlemskapet er.⁵⁰

Denne modningen finner sted gjennom økningen av evnene til bahá'í-institusjonene mens de er engasjert i å fremme vekst, i å imøtekomme behovene til økende antall troende og i å legge til rette for deres tjeneste for Saken.

4. FORANDRING I BAHÁ'Í-SAMFUNNETS KULTUR

Ved utgangen av fireårsplanen skrev Det Universelle Rettferdighetens Hus at "*bahá'í-samfunnets kultur gjennomgikk en forandring.*"⁵¹ De "*nye tanke- og handlingsmønstre*"⁵² som ble innført av opplæringsinstituttene hadde en dyptgående virkning på individer, institusjoner og samfunn. Grunnleggende i denne nye orienteringen var en holdning av læring, sammen med en forståelse av systematisering og fokus, et engasjement for å vinne et større antall troende i arbeidet for Saken, og en bevissthet på å nå ut til storsamfunnet.

På område- og samfunnsnivå, der læringskulturen slår rot, har en ny dynamikk trådt frem der vennene deltar i handlinger som er formålstjenlige, systematiske og stimulerende.

4.1 Læring og planlegging på grasrotnivå

To iakttagelser som har betydning for den pågående gjennomføringen av femårsplanen, kan bli gjort rundt erfaringene med områdearbeid. For det første har refleksjonsmøter blitt læringsmønsteret for områdene. Disse regelmessige rådslagningene har gjort de troende i stand til å "*reflektere over problemer, overveie tilpasninger og fastholde begeistring og tankens enhet.*"⁵³ Man erkjenner umiddelbart betydningen av kortsiktige mål, siden prestasjoner og utfordringer regelmessig kan bli vurdert, " hindringene fjernet, ressursene mangedoblet og leksjoner lært,"⁵⁴ og tillemplinger i målene blir gjort uten å miste kontinuitet i handlingen. Det oppfordres til smidighet og tålmodighet som vesentlige forutsetninger for læringsprosessen. Vennene har begynt å innse at

ikke alle svar kan gis på forhånd, men er funnet gjennom erfaringer. For å beskrive denne prosessen, skrev Rettferdighetens Hus:

Rådslagningsmøter på områdenivå tjener til å høyne bevisstheten om muligheter og skaper entusiasme. Befrikk for de krav som knytter seg til en formell beslutningsprosess, drøfter deltagerne her den erfaring som er vunnet, deler innsikter, utforsker tilnæringsmåter og tilegner seg en bedre forståelse av hvordan hver enkelt kan bidra til å nå planens målsetning. I mange tilfeller fører en slik samhandling til enighet om et sett med kortsiktige mål, både individuelle og kollektive. Å lære mens man handler er i ferd med å bli den fremvoksende aksjonsmåtens særpreg.⁵⁵

Et annet kritisk trekk i områdearbeid er overgangen til planlegging på grasrota. Rettferdighetens hus beskrev dette som en av hensiktene med oppgaven å danne områder, men dens betydning for rollene til individene og de lokale institusjonene i gjennomføringen av planen føles ennå bare så vidt. I stedet for "en ren opplisting av mål,"⁵⁶ ofte uten forbindelse med de virkelige ressursene i en region, er planlegging på refleksjonsmøter bygd på de menneskelige ressurser som faktisk er tilgjengelige. Opplæringsinstituttets innvirkning på planleggingsprosessen og oppmuntringen til individuelt initiativ har vist seg i stor grad. Rustet med ny innsikt, ferdigheter og evner, har individer reist seg i område etter område for å påta seg oppgaver til støtte for deres områdeplan. Gjennom institusjonenes oppmuntring, særlig hjelpeperådsmedlemmene, har tjenesteiver blitt fremkalt og ledet "inn på spor av systematiske bestrebelser."⁵⁷

4.2 Opprettholde fokus

Ved bahá'í institusjonsmøter og andre sammenkomster i alle verdens land, blir en slått av det tydelige og felles fokus vennene utviser i sine anstrengelser for å fremme prosessen med inntreden i skarer. Rettferdighetens Hus forbandt denne utviklingen med kulturforandringen:

... siden begynnelsen av fireårsplanen, har hele bahá'í-verdenen gjennomgått en dyptgående endring i kultur som en følge av det udelte fokus på de globale planer i denne siste delen av det første århundre i troens formingstid – å fremme prosessen med inntreden i skarer.⁵⁸

Mange bahá'ier som er vant til å sette seg en hel rekke mål på nasjonalt og lokalt nivå, møtte utfordringen ved å rette sin undervisning og andre former for tjeneste mer direkte inn på å fremme dette overordnede mål for planen. Mens man regnet med et "mangfold i handling", ga rettledningen fra Rettferdighetens Hus et uttrykkelig rammeverk for denne handlingen, og de troende ble seg bevisst at "gamle tenkemåter som har vært verdifulle i mange henseender, har ikke bidratt til rask vekst."⁵⁹

Sammen med fokus på å fremme prosessen med inntreden i skarer er en økende forståelse for behovet for systematiske handlinger. Veksten bør ikke være eksplosiv og kortvarig, men fast og uavbrutt. En prosess betyr pr. definisjon en systematisk handlingsrekke rettet mot et bestemt mål. En systematisk tilnærming mot å lære opp menneskelige ressurser gir allerede betydelige resultater, og systematiseringen av undervisningsarbeidet gjennom utviklingen av områder tilkjenner sin virkning. Som det ble konstatert i innledningen av dette dokumentet, er det "konsentrert og

vedvarende oppmerksomhet" om disse to utviklingene som vil føre til oppfyllelsen av målet med femårsplanen.

4.3 Gi ansvar til noen og enhver

Omtalt som den "*viktigste drivkraft*" for endringen i kulturen, har opplæringsinstituttene, med sin evne til å skape et økende antall menneskelige ressurser, grunnleggende endret bahá'í-samfunnets tilnæringsmåte til nært forestående oppgaver. Mer enn noen gang er den jevne troende engasjert i meningsfull og viktig tjeneste for Saken. Enten det er gjennom å avholde tilbedelsesmøter, tilrettelegge studiesirkler eller undervise barneklasser, har et større antall venner tjenesteveier som ikke beror på dyktighet i å tale offentlig. Opplæringsinstituttene har gitt nødvendig "*åndelig innsikt*", "*kunnskap*," og "*ferdigheter*" som har gjort de troende i stand til å "*fremme og underlette gruppeinnmeldingsprosessen på en effektiv og kjærlig måte.*"⁶⁰ Rettferdighetens Hus har kommentert denne gjennomføringen:

Det er spesielt tilfredsstillende å merke seg i hvor høy grad de troende deltar i de ulike aspektene av vekstprosessen. I område etter område skjer det en stadig økning i tallet på dem som bærer ansvaret for utvidelse og befestelse.⁶¹

Den voksende tillit og engasjement blant de troende, som gjenspeiler seg "*etter initiativ fra enkeltpersoner,*"⁶² skaper fremdrift i femårsplanen. I dette henseende har Rettferdighetens Hus beroliget vennene med at

...etter hvert som de troende får tillit til sin evne til å tjene gjennom instituttprosessen, begynner et mye rikere uttrykk for vennenes mangfoldige talenter å komme til syne i bahá'í-verdenen - en rikholdighet som lover godt for Sakens fremtidige utvikling.⁶³

4.4 En "utadrettet betraktningmåte"

Da Det Universelle Rettferdighetens Hus anmodet bahá'í-ene ved begynnelsen av femårsplanen til å åpne sine studiesirkler, barneklasser og tilbedelsesmøter "*for alle lokalitetens beboere,*" signaliserte det uttrykket en endring i kulturen i bahá'í-samfunnene, en endring som er knyttet nært opp mot troens innsats for å vokse og for å favne menneskeheten.

For å nå ut til alle lokalitetens beboere, inspireres vi av Bahá'u'lláhs ord: "*På denne Dag er en dør åpnet som er bredere enn både himmel og jord.*"⁶⁴ Å gjøre en felles innsats for å åpne portalene til vårt samfunnsliv for verden utenfor krever både mot og fantasi. Det vrirler av historier om de kreative virkemidlene bahá'í-samfunn verden rundt tar i bruk for å tiltrekke søkere til sine aktiviteter.

I tillegg til å åpne bahá'í-samfunnets dører for verden utenfor, anstrenger de troende seg også for å nå ut. Bahá'í-er bestreber seg på å utvide sine sosiale sirkler og i siste instans sine vennskap, siden vennskap er det sikreste grunnlag for å røre ved hjertene. For å oppnå disse målene, har individer begynt å gjennomgå sine prioriteringer, deriblant de tjenester de gjør for troen, og omorganisere sine liv for å gi seg selv mer tid til samvær med sine slektninger, venner og medarbeidere. Til syvende og sist, hva er vitsen med å bestrebe seg på å bli mer effektive undervisere hvis vi ikke møter folk å undervise?

Å ha en "utadrettet betraktningssmåte" vitner også om at det er viktig for bahá'ier å forstå bedre de kreftene som virker med verden som arena og de svarene som gis gjennom Bahá'u'lláhs åpenbaring. Vår oppgave er å formidle til søkere at vi alle lever i samme verden, møter felles prøvelser og forsøker å innfri liknende, etterlengtede forhåpninger for den menneskelige rase. Vårt uttrykk for solidaritet med våre medmennesker må være oppriktig uttrykt og ektefølt.

5. MENNESKEHETENSFERD MOT BAHÁ'U'LLÁH

En forutsetning som danner grunnlag for dagens undervisningsinnsats er forståelsen av at hele menneskeheten beveger seg mot Bahá'u'lláh.

La det ikke herske noen tvil om at det vi er vitne til, er at prosessen med menneskehetens inntreden i Saken i skarer skyter fart – en prosess som ble forespeilet i Bahá'u'lláhs tavle til kongen av Persia, som ble ivrig forventet av Mesteren, og som av Beskytteren ble beskrevet som det nødvendige forspill til masseomvendelse.⁶⁵

Ikke alle lærer eller reagerer i samme tempo, men veien til ham er bred nok til å romme alle som en, uansett tempo. "Guds Sak har rom for alle,"⁶⁶ vitner ikke bare om at ulike folkeslag er velkomne, men at individer kan ha ulik grad av forståelse og anerkjennelse av troen. Å innta en åpen og inkluderende holdning vil hjelpe til å viske ut den tydelige linjen som troende noen ganger har vært tilbøyelig til å trekke mellom seg selv og samfunnet i sin alminnelighet.

Bahá'ier overalt er også fullt ut oppmerksom på at begivenheter utenfor troen arbeider, slik Det Universelle Rettferdighetens Hus skrev, "for å vekke en lengsel etter enhet og rettferdighet i hjertene hos dem som deler denne planeten med oss, en lengsel som bare kan imøtekommes av Guds Sak."⁶⁷ Alle planer, kampanjer og refleksjonsmøter har til hensikt å finne måter å dele det guddommelige budskap med de ventende masser. Fremfor alt bør vennene oppmuntres til å minnes Bahá'u'lláhs kall "Dette er Dagen for tale,"⁶⁸ og 'Abdu'l-Bahás formaning om at vi "bør streve med hele vårt hjerte å vie oss selv, veilede andre til Hans sti og lære opp menneskenes sjeler."⁶⁹

Henvisninger:

- ¹ Budskap datert 22. desember 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til de vennene som var samlet på den åttende ASEAN Ungdomskonferanse i Thailand.
- ² Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ³ Brev datert 12. desember 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i USA.
- ⁴ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ⁵ Ibid.
- ⁶ Ibid.
- ⁷ Ibid.
- ⁸ Brev datert 20. mars 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Østerrike.
- ⁹ Brev datert 8. april 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Bolivia.
- ¹⁰ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ¹¹ Brev datert 3. juni 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en enkelttroende.
- ¹² Brev datert 31. mai 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en enkelttroende.
- ¹³ Brev datert 4. oktober 2000 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Andaman og Nicobar-øyene.
- ¹⁴ Brev datert 23. oktober 2000 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Kenya.
- ¹⁵ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ¹⁶ Budskap datert 9. januar 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder.
- ¹⁷ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ¹⁸ Brev datert 3. juni 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Myanmar.
- ¹⁹ Ibid.
- ²⁰ Brev datert 8. september 2000 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Eritrea.
- ²¹ Brev datert 20. mars 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Østerrike.
- ²² Budskap datert 9. januar 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder.
- ²³ Ridvánbudskap 2002 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ²⁴ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ²⁵ Brev datert 8. september 2000 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Eritrea.
- ²⁶ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ²⁷ Ibid.
- ²⁸ Ibid.
- ²⁹ Budskap datert 9. januar 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder.
- ³⁰ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ³¹ Ibid.
- ³² Brev datert 4. juni 1957 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til nasjonalt åndelig råd i Canada, utgitt i *The Gift of Teaching* (England: Bahá'í Publishing Trust, 1977), s. 35.
- ³³ Budskap datert 9. januar 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder.
- ³⁴ Brev datert 3. april 2000 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Guyana.
- ³⁵ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.
- ³⁶ Ibid.
- ³⁷ Ibid.
- ³⁸ Ridvánbudskap 2002 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

³⁹ Brev datert 30. juni 1957 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til nasjonalt åndelig råd i Alaska, utgitt i *High Endeavors* (n.p.: Nasjonalt åndelig råd for bahá'íene i Alaska, 1976), s. 35-36.

⁴⁰ Budskap datert 9. januar 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder.

⁴¹ Ibid.

⁴² Brev datert 12. desember 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i USA.

⁴³ Brev datert 23. desember 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd i Brasil.

⁴⁴ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁴⁵ Brev datert 30. august 1930 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til nasjonalt åndelig råd i USA, utgitt i *Lights of Guidance* (New Dehli: Bahá'í Publishing Trust, 1996), s. 19.

⁴⁶ Brev datert 9. desember 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til nasjonalt åndelig råd på Seychellene.

⁴⁷ Brev datert 20. august 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en individuell troende.

⁴⁸ Håndskrevet notat fra Shoghi Effendi vedlagt et brev datert 11. mars 1933 skrevet på vegne av ham til en individuell troende, sitert i et budskap datert 20. oktober 1983 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer, utgitt i *Readings on Bahá'í Social and Economic Development* (Florida: Palabra Publications, 2000), s. 7

⁴⁹ Ridván 150 [1993] budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁵⁰ Ridván 153 [1996] budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁵¹ Ridván 2000 budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁵² Ibid.

⁵³ Budskap datert 9. januar 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder.

⁵⁴ The Institution of the Counsellors, et dokument utarbeidet av Det Universelle Rettferdighetens Hus (Haifa: Bahá'í World Centre, 2001), s. 24.

⁵⁵ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁵⁶ The Institution of the Counsellors, et dokument utarbeidet av Det Universelle Rettferdighetens Hus (Haifa: Bahá'í World Centre, 2001), s. 24.

⁵⁷ Ibid, s. 20.

⁵⁸ Brev datert 12. august 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en individuell troende.

⁵⁹ Brev datert 14. august 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en individuell troende.

⁶⁰ Ridván 153 [1996] budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁶¹ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁶² Ridván 2000 budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁶³ Brev datert 26. juni 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en individuell troende.

⁶⁴ Bahá'u'lláh, sitert av Shoghi Effendi i *The Advent of Divine Justice* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1990), s. 78.

⁶⁵ Budskap datert 17. januar 2003 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá'íer.

⁶⁶ Brev datert 10. desember 1942 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til to individuelle troende, utgitt i *Lights of Guidance*, s. 67.

⁶⁷ Budskap datert 24. mai 2001 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til de troende som var samlet til begivenhetene som markerte fullførelsen av prosjektene på Karmelfjellet.

⁶⁸ Bahá'u'lláh, sitert av Shoghi Effendi i *The Advent of Divine Justice*, s. 82.

⁶⁹ *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1997), del 218.8.